

[Hartvig Frisch.]

end nu ikke har kidnappet nogen Rigsdagsmand her i Salen, skal jeg lade ham og hans Splittelsesarbejde i Sønderjylland ligge, og Pengeafpresserne og Dokumenttyvene finder jeg heller ikke Grund til andet end blot at nævne; men inden jeg forlader hele den nazistiske Halvverden, skal jeg endelig fremhæve som fælles for dem alle, at de vil udrydde Marxismen. Det er jo en almindelig Frase, da de fleste ikke aner, hvad det er. Men hvis det er Komintern og den russiske Kommunisme, der nu skal benyttes som et Skalkeskjul for at nedbryde Demokratiet i Danmark, finder jeg Grund til at bemærke, at Danmark lige saa lidt som Sverige har Grund til at lære andetsteds, hvordan man modsætter sig Kommunismen. Her har det danske Socialdemokrati vist denne russiske Retning Døren lige fra den første Splittelse af Internationale.

Vi har ikke behøvet Henrettelser eller Koncentrationslejre eller fuldstændig Efterligning af Sovjets egne Metoder, hvad enten det drejer sig om en Tjeka eller Kirkeforfølgelse, for at vise Kommunismen Vintervejen. Den danske Arbejder, som ved, hvad Sammenhold betyder, og som ved, hvad Friheden og Demokratiet betyder, ikke mindst for den Socialisme, som er hans Maal, han foragter den kommunistiske Splittelse, og han ser med Afsky paa Diktatorsystemet, som det praktiseres som en Afart af Socialismen. Han troede det i sin Tid oprettet i Rusland i Nød og Trang under Kontrarevolutioner og Interventioner, men ser det nu fortsat 20 Aar efter med Henrettelser og Processer uden Ophør. Men ikke mindst foragter han de Faareklæder, hvori Kommunisterne her i Landet indhyller sig. Hvis de er Tilhængere af Diktaturet, hvorfor taler de saa om Frihed og Frisind og demokratisk Samling? — ogsaa de taler om Samling. Hvis de ikke er Tilhængere af Diktaturet, hvorfor vil de saa splitte den danske Arbejderbevægelse? Lad dem træde frem her og sige, om de er eller ikke er Tilhængere af Diktatur.

Jeg har nu fremsat nogle Bemærkninger i al Almindelighed og rettet ogsaa til de forskellige Bevægelser eller Retninger, der er fremme. Vi gaar saa ud til Valget, hvor alle sunde Fremskridtskræfter staar paa Regeringens og Grundlovstilhængernes Side, og hvor vore Modstandere i alle Afskyninger vil brøle nogle løsrevne Arbejdsløshedstal fra Midvintermaanederne ud over Landet. Ikke Arbejdsløshedsprocenterne, dem vil de ikke vide af, de viser nemlig, at fra Procenten 31, det dybeste Fald i 1932,

er vi nede paa en Procent af 20—21 nu. Procenterne kan ikke bruges. Heller ikke Tallene for de mange Snese af Tusinder, der er kommet i Beskæftigelse, de kan heller ikke bruges. Venstre taler heller ikke om, at der i 1929 under Madsen-Mygdal med et Arbejdsløshedstal paa 85 000 gik ca. 30 000 hjemløse rundt paa Landevejene i dette Land. De blev ikke talt med, og der var ca. 50 000 paa Fattigvæsenet, der heller ikke blev talt med. Nej, det interesserer ikke, men man raaber ganske ukritisk det absolutte Tal fra Ugen mellem Jul og Nytaar.

Jeg vil gerne gentage her, hvad jeg før har sagt om denne Agitation, naar den nu føres, som den gør fra de store Oppositionspartiets Side, at der sker da i hvert Fald een god Ting. Nu ringer Venstre og de Konservative med denne Agitation selve Kapitalismens Dødstime ind her i Landet. For Afskaffelse af Arbejdsløsheden er nemlig Afskaffelse af Kapitalismen, for det betyder Samfundets Regulering i Stedet for Tilbud og Efterspørgsel. For det privatkapitalistiske System er Arbejdsgivernes frie Afskedigelsesret en meget afgørende Faktor i meget nær Sammenhæng med Ejendomsretten til Produktionsmidlerne. Vi Socialdemokrater, det ved enhver, er ikke Tilhængere af, at private Personer uden Kontrol kan skalte og valte med Samfundets Produktionsmidler, og jeg tror, at vor Opfattelse heraf er ved at trænge dybere og dybere igennem. Det slutter jeg bl. a. deraf, at alle Oppositionspartier i Øjeblikket løber Storm mod Regeringen, fordi der er Skatteborgere, hvis Formue i disse Opgangsaar naar op over Millioner, hvad jo naturligvis følger med den private Ejendomsret lige saa sikkert som Amen i Kirken. Men naar det er fra Venstres Side og fra det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersens Side, naar det er fra disse Sider, man rykker med denne Agitation ud over Landet, saa kan man konstatere, at Socialdemokratiet ikke har arbejdet forgæves, og at det private Ejendomsretssystem simpelt hen staar for Fald, saa langt er vi dog kommet. Det er Døds-klokkerne, der ringer for et System, og det er et System, som disse Partier i sin Tid klamrede sig til, medens de nu for en billig Agitations Skyld vil være med til at vise Befolkningen det urimelige i dette Ejendomsystems forskellige Fremtrædelsesformer.

Jeg skal nu slutte, og jeg vil gerne til allersidst finde en Parole, som ganske kort kan udtrykke, hvad Valget drejer sig om. Jeg maa da her gøre en særlig Reverens for en af mine Modstandere, nemlig for